

zgodilo, obeh prepirljivcev zelo verjetno ne bo več med
potrošniki zemeljskih dobrin — tudi če tale hip še ne
uresničita tega, kar si tako vneto obljubljata: namreč
prvi drugemu, da ga bo z macolo po glavi, drugi pa, da
bo prvemu vrnil s sekiro.

»Kaj češ, tako je to na Gorenjskem,« je rekla tašča, potem ko sem ji v kuhinji ob kavici poročal o dogodkih na dvorišču.

«Tako je to na Gorenjskem,» sem si tudi sam rekel, ko sem čez nekaj dni prebral v osrednjem slovenskem dnevniku novičko izpod peresa radovljiške dopisnice; novička je imela naslov Nomad iz domačega kraja, ilustrirana je bila s fotografijo ovac na paši, glasila pa se je dobesedno takole:

»Poljče, 21. marca — Na delu posestva Poljče TOK Radovljica se je v bližini letališča v Lescah dobesedno čez noč — lastnik namreč ni vprašal za dovoljenje — pojavilo na paši približno 500 ovac. Vse pa kaže, da

bodo čez noč nenapovedane gostje tudi odšle. Vodji posestva Poljče **Janezu Resmanu** je lastnik ovac namreč obljubil, da jih bo popeljal drugam. Lastnik je neki možak z Gorenje Dobreve, ki sezonske težave pri prehranjevanju svojih živali rešuje tako, da jih seli z enega na drugo območje. «

Gregorjevo ovčarsko podjetje sicer ni brez napak in pomanjkljivosti, njegova največja napaka pa je — da deluje na Gorenjskem. Kako vse drugače, globlje, svobodnejše bi zadihali Gregor in njegove ovce, če bi se odločili za selitev na Kočevsko, ali še bližje — na Tolminsko, v širše geografske (in duhovne) prostore! V Gregorjevem vztrajanju v rodni Gorenji Dobravi je nekaj mazohističnega; zdi se mi, kot da na nek način celo uživa v nenehni ogroženosti, v begu, skrivanju in spopadanju z razjarjenimi zemljiškimi posestniki, kmeti, vikendaši, policaji — in celo časniki.

No, da — tudi Gregor je Gorenjec.

SAMO TRIGLAV LAHKO KONKURIRA TEJ GORI

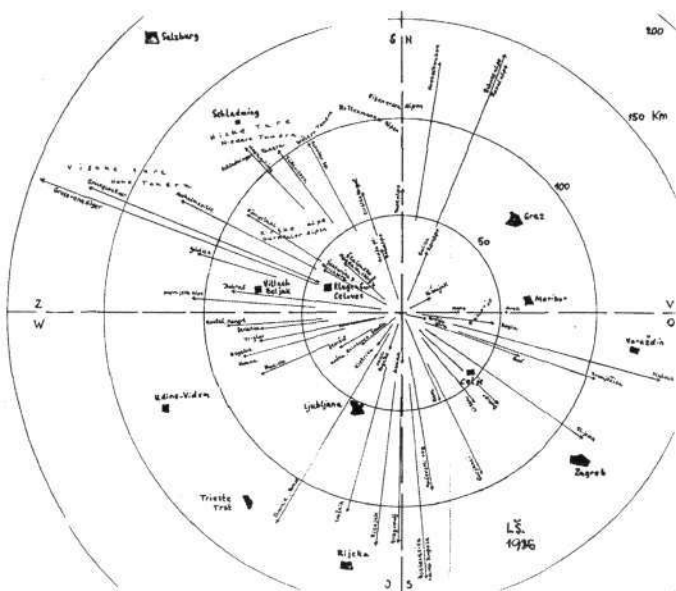
RAZGLEDI S PECE

ŠTEFAN LEDNIK

V marčevski številki Planinskega vestnika iz lanskega leta je **Leon Vrhovšek** popisal svoje višje z zimskega pohoda na Peco leto dni poprej. Izjemno lepo vreme mu je omogočilo čudovite razglede, ki sežejo s te gore na vse strani. Med drugim je zapisal: »Ko sva prišla na sedlo med Malo in Veliko Peco, se nama je odprl čudovit razgled na celotne Kamniške Alpe, Storžič, celoten greben Košute, celotne Julijske Alpe s Triglavom, Prisojnikom, Jalovcem, pa vse tja do Krna in tudi na drugo stran proti Uršlji gori, Pohorju, Konjiški gori, Boču...«

Kljub res izjemnim razgledom s Pece moram, žal, pripomniti, da se Prisojnik, Jalovec in Krn s Pece ne vidi-
jo, ker jih zastirajo druga pobočja.

Toda razgledi s Pece so res zelo lepi in prostrani. Sodim, da razen »najvišjega« Triglava pri nas najbrž ni gore, ki bi bila glede razgledov Peci enakovredna. To ji pač omogoča njen položaj najvišjega vrha od Panonske nižine sem in odprtost daleč navzgor v Avstrijo. Posebna vrednota pa je v tem, da je mogoče s Pece obseči vsa divje členovita ostenja Kamniških planin s severne strani.

Razen Triglava v Sloveniji najbrž ni gore, ki bi bila glede razgledov Peci enakovredna

Kolikokrat sem stal na vrhu Kordeževe glave in prisluhnil besedam planincev, ki so ugrabili o imenih vrhov, ki se vidijo, in obširnih gorskih verig, ki sežejo po obzorjih vsenaokrog! Največ, kar jim je uspelo s pomočjo »poznavalcev« natančno določiti, so bili pojmi, kot: »Ja, tam so pa Kamniške, malo dalje Storžič«, kot največje »odkritje« pa Triglav. Le redki so na zahodu vedeli še za Grossglockner.

Ob tem se mi je utrnilo spoznanje, da so razgledi s Pece veliko premalo znani in »raziskani«, da o njih tudi ni nič kaj posebnega zapisanega.

Še pred jugoslovansko-slovensko vojno sem si vzel čas in nekaj let zaporedoma v jasnih jesenskih dneh, pogosto z meglenim morjem do višine kakih 1800 metrov, sistematično s pomočjo kart in daljnogleda skušal določiti, kaj vse se s Pece v resnici vidi, seveda ob idealnih razmerah.

Priložena »razgledna zvezda« s puščicami dokazuje, do kod sežejo razgledi in katere vrhove je mogoče videti tudi s prostim očesom, še bolje pa seveda z daljnogledom. Označena mesta v skici so podana le zaradi orientacije, v resnici pa sta od njih vidna le Beljak in Celje, Celovec pa, če se sprehodimo po grebenu Pece še naprej na avstrijsko stran malo dalje od Luške Kope (2114 m).

K skici še nekaj komentarja. Razgled je najbolj omejen proti severovzhodu, kjer ga zastira sosednja Golica nad Labotsko dolino. Proti vzhodu je videti razgledna stolpa na Arehu in Rogli. S prostim očesom je mogoče uzreti TV stolp na Sljemenu nad Zagrebom, na Boču,

na Gorjancih in seveda na bližnji Uršlji gori in dolenskem Kumu. Docela neznana je zanimivost, da se nad začetnim delom Menine planine ob lepem vremenu razločno vidi Bjelolasica v Veliki Kapeli z njenim značilnim kopastim in golim vrhom. Nato pa plava pogled po grebenih Gorskega Kotarja in Kočevskega Roga do naslednje dominante, Snežnika.

Proti jugozahodu in Ljubljanski kotlini omejujejo razgled Kamniške planine, kar pa je bogato »kompenzirano« s pogledom nanje same. Se pa v zajedbi med Rogatcem in Ojstrico razpoznajo pobočja Vremščice in Brkinov in morda tudi Slavnik, kar pa mi ni uspelo »dokazati«.

Na zahodni strani seže pogled po grebenih Bohinjskih gora, kjer je rog Plaškega Vogla že marsikoga zavedel, ker je mislil, da gleda Krn. Nato se horizont zaključuje s pobočji Kanjavca in Hribaric, pod njimi se vidi vitki Mišelj vrh, lepo kot na dlani so v dosegu pogleda pobočja Triglava z domovoma Planika in na Kredarici. Dalje od Triglava je razločiti Razor, mogočna Škrlatica in njena soseščina pa zakrivata Prisojnik in Jalovec. Pač pa je za severnimi pobočji Ponc videti desni del hrbta in tudi sam vrh Mangarta, za njim pa vrhove zahodnih Julijcev nad Trbižem.

Najdalje pa sežejo pogledi proti severozahodu in severu. Razločno se razkriva Grossvenediger in še druga gorstva ob njem in za njim, dalje Grossglockner, nato pa drsi pogled po širnem valovju vseh Visokih in Nizkih Tur vse do pogorja Schneelpe in Rexalpen pod znanim Maria Zellom, že na dunajski strani.

ŠE PRIJETNEJE BI BILO, ČE BI BILE SMERI MARKIRANE

S SMUČMI ČEZ POHORJE

JANEZ SEMLAK

Prihod koledarske pomladi sem hotel posebej obeležiti in v ta namen sem si izbral izlet čez Pohorje. Za sopotnika sem vzel tekaške smuči, saj me je belina smučarske proge na Kašivniku dobrohotno opozarjala, da je na Pohorju še zima. V dveh dneh bi moral biti nalogi kos, sem načrtoval. Vse prijetnosti zimskih večerov sem kanil užiti v Koči na Pesku, ki se je kar sama ponujala, saj se je utaborila nekako na polovici moje načrtovane poti. Pa še eno težavo sem s tem odpravil: nahrbtnik mi je bil zelo hvaležen, ker sem ga razbremenil opreme za kuhanje in bivanje. Pot bo tako prijetnejša in tudi lažje bom smučal — in predvsem hitreje. Tega sem se, moram priznati, naučil od slavnega **Toma Česna**. Zanj pomeni lažji nahrbtnik hitrost in s tem večjo varnost, zame pa predvsem prijetnejše smučanje. O nasprotnem sem se lahko prepiral leto dni prej, ko sem prenočeval pod smrekami Pri treh žeblih.

IZGUBLJENE SMERI IN POTI

Smuči sem dvignil pri Pepiju na Pesniku in jih prenesel do Ribniške koče, do izhodišča torej. H koči sem šel

pozdravit nove oskrbnike in se seveda tudi primerno oddejat. Prejšnji dolgoletni oskrbnik Drago je namreč šel na svoje, baje tudi med gostince.

Na Ribniškem vrhu — srečno pot so mi zaželeli zafrani, ki so se upirali vetru — je bil sneg spihan in okolica spomenika kopna. Zato sem s smučmi na nogah zavil nižje okrog. Pričakoval sem takšne »kopne težave«, nisem pa pričakoval, da bom tako kmalu izgubil markacije. Se boš že znašel, sem si dejal, saj si bil na Šiklarici že ničlikokrat. Vedel sem, da se moram do sedla precej spustiti. Prav potihoma se mi je na poti pridružila še prijateljica megla. Postajalo je vse bolj zanimivo. Sploh ne bi škodovalo, če bi se orientiral, me je prešinilo. V ta namen sem razgrnil karto Pohorja in kompas. Pa ravno danes mi nagaja! Magnetna igla mi kaže, da grem proti Dravogradu in ne proti željenemu Mariboru! Seveda kompasu nisem verjel, da se motim jaz, pa sem to spoznal šele na označenem križišču poti, ker je pisalo: Stara Glažuta, Mislinja in Razborca. Pa bi si lahko še isti dan ogledal Mislinjo, če bi nadaljeval v isti smeri! Odločil sem se raje za pot nazaj na Ribniški vrh, kot pa da bi v megli iskal Šiklarico. Ob treh popoldne sem zopet stal na Ribniškem vrhu in treba se